

739

1824. Προικοπαράδοσις νοταρίου Πούλου, Ἀθηνῶν,

ἐν 297^α, σ. 56–57.

«ἡ προικοπαράδοσις τῆς νεονύμφου Σ. . . . ὅπου τὴν προικίζουσιν ἡ ἀδελφάδες τῆς ἡ Σ. καὶ Β., ἀπὸ πατρικὸν καὶ μητρικὸν τέλειον μερίδιον, τὰ κάτωθεν . . . καὶ διὰ νάκτι γρόσια 300 καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουν τὰ γρόσια, τοῦ δίδουν τὸ ἄλλο ἡμισυ ὀσπῆτιον δι' ἀμανάτι, ἕως ὅπου νὰ παραδώσουν τὰ γρόσια 300, τὸ νάκτι, ἕως μῆνες ἕξη. Τάσσει δὲ καὶ ὁ γαμπρὸς Γ.Μ. τῆς ἑαυτοῦ γυνῆς Σ. διὰ προγαμιαίαν δωρεὰν γρόσια 301 . . .».

740

1824. Κληρονομικὸς συμβιβασμὸς ἐν Ἀθηναίῃς,

ἐν 297^α, σ. 526–527.

« . . . ἐπαρρησιάζοιτο ἐνταῦθα ὁ Θ.Κ. μετὰ τῶν πενθερῶν αὐτοῦ Γ.Σ. καὶ γυναικὸς αὐτοῦ Σιδερῆς, ὁ ὁποῖος ἀνέφερεν, ὅτι ἀπέθανεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ε., ἀφήσασα βρέφος θηλυκόν, τὸ ὁποῖον μετὰ 16 ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ὅτι, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν περὶ κληρονομίας νόμον εἰς τὴν περιουσίαν τῆς θυγατρὸς του, ὅπου ἔζησεν ἡμέρας 16 μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἐσυμβιβάσθη μὲ τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ. Ὅθεν μὲ εὐχαρίστησιν του οἰκειοθελῇ καὶ ἀβίαστην, διεμοίρασε τὴν περιουσίαν ὅπου εὗρέθη μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ε. καὶ τοῦ βρέφους ὡς ἑξῆς . . .».

741

1824. Φιρμάνιον ὑπὲρ ἐπισκόπου Ὁστροβου, Τζουμᾶ, Καϊλαρίων καὶ περιχώρων, Νεοφύτου,

μνημ. ἐν 331, σ. 294–295.

742

1824. Πωλητήριον, ἀπὸ 1 Αὐγ., ἐν χωρίῳ Δοβρᾶς τῶν Ζαγοροχωρίων, δι' οὗ δηλοῦται, ὅτι ἐνὸς κατοίκου τοῦ χωρίου «τὸ ὀσπίτι του χρεωστεῖ βασιλικὸν δόσιμον πεκαγιὲν τῆς χώρας καὶ μὴ ἔχοντας νὰ τὰ πλερώσῃ, ἀπεφασίσαμεν, κατὰ τὸ τοπικὸν τοῦ βιλαετιοῦ καὶ ἐβγάλαμεν τὸ ἀμπέλι του . . . στὸ μεζάτι καὶ τὸ ἐπουλήσαμεν τοῦ . . .», ἐν 350, σ. 54.

743

1824. Κώδιξ τῶν Νόμων. Φυλλάδιον Α'. Ἐκ τῆς ἐν Ὑδρα τυπογραφίας (εἰς 16ον),

«Ἀπάνθισμα τῶν Ἑγκληματικῶν».

744

1824. Ἀπόφασις Δημογερόντων Ναούσης (Πάρου), ὑπ' ἀριθ. 375,

38

ἐν 44, σ. 380–381. (Πρβλ. ἐν τούτοις κατωτέρω ἀριθ. 746.)

«... ἀκολουθοῦντες τὴν ἀνέκαθεν παλαιὰν συνήθειαν τῆς νήσου μας, τὴν ὁποίαν καὶ αἱ πέριξ ἡμῶν νῆσοι ὡς νόμον ὑπηρετοῦσι, ἵνα ὁπότεν θᾶτερος τοῦ ἀνδρογύνου τελευτήσῃ ἄκληρος, ὁ ζῶν νέμεται τοὺς καρποὺς ἀπάσης τῆς περιουσίας τοῦ τελευτηκότος, ἄχρι οὗ μένει ἀνύπανδρος».

745

1824. Διανομή κληρονομίας (τῆς 27 Νοεμβρ.) ἐν Ναούσῃ (Π ά ρ ο υ), ἐν 57, σ. 187.

«... ἐπειδὴ καὶ ἡ παλαιὰ μας συνήθεια ἐπικρατεῖται, γὰρ ἀπολαμβάνῃ τὸ ἀνδρογύνον, χωρὶς κληρονόμον, ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μερίδια τὸ ἓν, ἐνθάζοντας τὰ ψυχικὰ καὶ χρέος...».

746

1825. Ἀποδεικτικόν, τῆς 30 Δεκ., Παροικίας Π ά ρ ο υ, τῆς δημοσίου Νοταρίας,

ἐν 44, σ. 188. (Πρβλ. ἐν τούτοις ἀνωτέρω ἀριθ. 744).

«... εἶναι αὕτη ἡ συνήθεια εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἐγκατοίκους ταύτης τῆς χώρας: ὅτι ὅταν πληρώσῃ τὸ κοινὸν χρέος τοῦ θανάτου ἄτεκνος, χωρὶς καμμίαν διαταγὴν, τότε τὸ ζωντανὸν πρόσωπον δὲν λαμβάνει ἄλλο τι περισσότερον, εἰ μὴ τὸ ἑπταμοίριον ἀπὸ ὅλην τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος μέρους. Ἡ αὕτη συνήθεια ἐπικρατεῖται τόσον εἰς τοὺς ἱερεῖς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς...».

747

1825. Γράμμα πΚ., τῆς 21 Νοεμβρίου, ἐν 178, σ. 230.

«... γὰρ μὴ τολμήσωσι, μήτε φανερώς, μήτε κρυφίως, γὰρ ἐκτελέσωσι συνοικέσια ἑτεροδόξον μὲ ὀρθόδοξον, ἢ σουδίτου μὲ ραγιαδισαν, ἐπειδὴ καὶ τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο ἔχει γὰρ διαλυθῇ...».

748

1825. Τὸ ὑπουργεῖον Δικαίου πρὸς τὸ ἐπαρχεῖον Μυκόνου καὶ Σύρας, ἀπὸ 12 Ἰαν., ἐν 44, σ. 391, ἀριθ. 390.

«... Δὲν δύναται... γὰρ συγκατανεύσῃ τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο εἰς τὸ γὰρ ἐπικυρώσῃ τὰς τοπικάς, ὡς μερικὰς συνηθείας τῆς νήσου ταύτης (Μυκόνου), αἱ ὁποῖαι σχεδὸν ἐπέχουν τόπον νόμον· διότι ἡ Ἑλλὰς, ἐνωμένη εἰς ἓν διὰ τοῦ πολιτικοῦ της χάρτου, δὲν ὑποφέρει ποτὲ γὰρ διοικῆται ἀπὸ μερικῶν νόμων, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα γὰρ εἶναι κοινὸς ὁ χάρτης οὗτος εἰς ὅλους τοὺς πολίτας, ἵνα δυνηθῇ οὕτω γὰρ κατορθώσῃ τὸ ποθούμενον... καὶ τέλος πάντων τὴν ἐλάττωσιν τῶν κρισολογιῶν, αἵτινες ἐκ τῶν μερικῶν συνηθειῶν δύνανται γὰρ ἐκπηγάσῃ...» (ὑπουργὸς Δικαίου Ἰω. Θεοτόκης).